

АКИМОВ Олександр Олександрович,
канд. держ. упр., нач. відділу правового забезпечення
Нац. служби посередництва і примирення

СТАНОВЛЕННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ В УКРАЇНІ: ПРАВОВІ ПРИНЦИПИ

Аналізуються зміни, закріплені в новому Законі України «Про державну службу», щодо принципів державної служби. Ряд принципів є цілком новими (принцип верховенства права, політичної неупередженості, прозорості), а інші дещо змінені змістовно. Особлива увага приділяється новим принципам державної служби, їх ролі в становленні якісно нового інституту публічної служби.

Ключові слова: державна служба, державне управління, принципи, інститут державної служби, корупція.

Akimov O. O. Formation of professional civil service in Ukraine: legal principles

The article analyzes the changes that have found their consolidation in the new Law of Ukraine «About State Service» on the principles of public service. A number of principles is quite new (the rule of law, political impartiality, transparency) and the other slightly altered substantially. Special attention is given to the new principles of public service, their role in the formation of a qualitatively new Institute for Public Service.

Key words: public service, public administration, principles, institute for public service, corruption.

Постановка проблеми. Сьогодення диктує нові правила та умови життя в суспільно-політичній та управлінській діяльності. Забезпечення прав і свобод людини і громадянина визначають основний зміст та спрямованість діяльності державних органів та органів місцевого самоврядування, а отже, і діяльності всіх публічних службовців.

У межах своїх повноважень вони мають створювати необхідний механізм реалізації громадянами їхніх конституційних прав та свобод, а також своєчасно та професійно надавати особі необхідні адміністративні послуги. Принципи, які є об'єктивними за змістом і суб'єктивними за формою, несуть досить вагоме гносеологічне, методологічне, інформативне й організаційно-управлінське навантаження. Вони є своєрідним фундаментом будь-якої надбудови і, зокрема, інституту державної служби. Успіх цього інституту буде очевидним тоді, коли принципи не лише декларуються, а ними безпосередньо керуються на практиці, ними пронизана вся службова діяльність. І навпаки, ігнорування принципів може призвести до руйнівних наслідків, а інколи – до катастрофічних.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вивченню різних проблем функціонування та розвитку державної служби присвячено праці вітчизняних дослідників: О. В. Антонової, С. А. Дубенко, В. Ю. Захарченка, С. В. Загороднюка, Н. А. Липовської, В. Я. Малиновського, Т. В. Мотренка, Н. Р. Нижник, О. Ю. Оболенського, В. М. Олуйка, Т. І. Пахомової, Л. А. Пашко, М. І. Рудакевич, А. С. Сіцінського, С. М. Серьогіна, Ю. П. Сурміна та ін. У переважній більшості досліджень розглядаються базові засади державної служби, визначальні в її діяльності.

Мета статті полягає в аналізі теоретико-методологічних правових підходів законодавства до системи принципів державної служби України в сучасних умовах державного розвитку.

Виклад основного матеріалу. Проблема успішності державного управління набуває особливої актуальності, адже саме від успішності функціонування державного апарату значною мірою залежить добробут окремої людини й суспільства в цілому. Важливого значення набуває можливість досягнення особистістю успішності в професійній діяльності.

У державному управлінні принципи розглядаються як прояви закономірностей, відношення або взаємозв'язки суспільно-політичного характеру та інших груп елементів державного управління, відображені у вигляді певного наукового положення, що застосовується в теоретичній і практичній діяльності людей у сфері державного управління. Принципи державного управління ґрунтуються на онтологічних, гносеологічних і методологічних аспектах державно-управлінської діяльності,

відображають найсуттєвіші, основні, об'єктивно необхідні закономірності, відносини та взаємозв'язки в державному управлінні.

Принцип (від лат. *principium* – початок, основа, виникнення, першоджерело) – основне вихідне положення будь-якої теорії чи вчення, вихідні засади пояснень чи інструкцій. Принципи – основні засади, вихідні ідеї, що характеризуються універсальністю, загальною значущістю, вищою імперативністю й відображають суттєві положення теорії, вчення, науки, системи права, державного устрою тощо. Принципам притаманна властивість абстрактного відображення закономірностей соціальної дійсності, що зумовлює їх особливу роль у структурі широкого кола явищ. Крім того, принцип є джерелом багатьох явищ або висновків, що належать до нього як дія до причини (принцип реальний) або як наслідки до підстави (принцип ідеальний). Також принцип – це внутрішнє переконання людини, що визначає її ставлення до дійсності, суспільних ідей і діяльності. У науковій літературі наголошується, що сукупність принципів – це початкова форма систематизації знань, вона адресована певним фахівцям.

Найвідоміші принципи державного управління такі: об'єктивність (необхідність дотримання в усіх управлінських процесах вимог об'єктивних закономірностей суспільного розвитку); демократизм (визначає роль народу як носія і джерела влади); правова регламентація (необхідність законодавчого визначення основних цілей, функцій, структур, принципів державного управління); поділ влади (передбачає поділ влади на три гілки – законодавчу, виконавчу та судову); публічність (забезпечує взаємозв'язок органів державного управління із суспільством, громадянами) [3, с. 561].

Часто в літературі аналізуються основні принципи, на яких ґрунтується державотворення в Україні та які безпосередньо пов'язані з принципами державного управління і державної служби. Зокрема, принцип гуманізму у формуванні та діяльності механізму держави базується на конституційно визначеній ознаці України як соціальної держави. Її політика спрямована на задоволення духовних і матеріальних потреб особистості, забезпечення добробуту людини й суспільства. За загальною класифікацією принципи державного управління поділяють так: структурно-цільові (узгодженість цілей, взаємодоповнюваність цілей, підпорядкованість локальних цілей загальним та ін.); структурно-функціональні (диференціації та фіксації, концентрації, комбінування, відповідності тощо); структурно-організаційні (єдності системи державної влади,

централізації і децентралізації, територіально-галузевої принцип тощо); структурно-процесуальні (конкретизації управлінської діяльності, відповідності елементів (методів, форм і стадій) управлінської діяльності їх функціям) [7].

На практиці принципи державного управління набувають характеру норм, правил, якими керуються в управлінській діяльності відповідно до соціально-економічних умов, що склалися в суспільстві. Як правило, це фундаментальні, науково обґрунтовані, а в певних випадках і законодавчо закріплені положення, згідно з якими будується і функціонує система державного управління. Серед найвідоміших такі принципи державного управління: об'єктивність, універсальність, випереджальний стан у державному управлінні, демократизм, поділ влади, законність, оптимізація управління, а також структурні принципи.

Структурні принципи державного управління – це комплекс принципів, систематизованих таким чином: структурно-цільові відображають закономірності раціональної побудови «дерева цілей»; структурно-функціональні характеризують закономірності та взаємозв'язки функціональної структури; структурно-організаційні пов'язані із закономірностями та взаємозв'язками організаційної структури; структурно-процесуальні дають уявлення про основні (визначальні) закономірності та взаємозв'язки раціонального й ефективного ведення управлінської діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування. До загальних принципів державного управління також можна зарахувати принцип єдності економіки та політики за пріоритету політики, а також принцип поєднання загальних і локальних інтересів зі збереженням пріоритету інтересів вищого рівня.

Попри різні думки, реформи, зміни, базові принципи й цінності повинні залишатися незмінними. Керуючись цими принципами, можна щось удосконалювати, проектувати, прогнозувати. Однак коли принципи різні, неможливо знайти спільну мову навіть висококваліфікованим спеціалістам. Вони зумовлюють значущість, закономірність і соціальну цінність відносин, які виникають на державній службі. Державна служба ґрунтується на основних принципах організації і діяльності державного апарату, однак їй властиві і спеціальні принципи, закріплені в діючому та в новому Законі України «Про державну службу» від 17 листопада 2011 р. [6]. Правове закріплення принципів державної служби зумовлює функціонування державних органів, діяльність державних службовців, стабільність державно-правового регулювання

державно-службових відносин, а також обґрунтування тенденцій розвитку законодавства про державну службу.

Принципи державної служби відображають найсуттєвіші сторони організації і функціонування не тільки самої державної служби, але й усієї системи державних органів, визначають зміст складних взаємозв'язків усередині самої системи. Наприклад, вони визначають такі державно-управлінські зв'язки, як розподіл праці, територіальна організація (центральне і місцеве управління), галузева організація, ієрархія організації, розподіл повноважень і компетенції між центральними та місцевими органами публічної адміністрації [7, с. 199].

Закон України «Про державну службу», прийнятий 17 листопада 2011 р. і який набуває чинності з 1 січня 2016 р., закріпив нову систему принципів. Серед них можна виділити конституційні принципи: верховенства права; патріотизм і служіння народу України; законність, рівний доступ до державної служби та принципи службової діяльності: професіоналізм, добросовісність, політична неупередженість, прозорість діяльності, персональна відповідальність державного службовця.

Принцип верховенства права передбачає підпорядкування діяльності державних органів задоволенню і захисту прав людини, забезпеченню їх пріоритетності. Уся діяльність державної служби повинна бути спрямована на служіння інтересам кожного громадянина і народу в цілому. Тому, як зазначив свого часу В. Б. Авер'янов, проблема верховенства права може бути насправді вирішена в контексті налагодження цивілізованих взаємозв'язків (відносин) людини з державними органами та їх посадовими особами. Інакше кажучи, реально чинний режим цих взаємовідносин – це і є справжній стан забезпечення верховенства права в державі й суспільстві [1, с. 3].

Власне принцип верховенства права потребує, щоб перелічені взаємовідносини були максимально зорієнтовані на ефективне забезпечення реалізації прав і свобод людини і громадянина. Він має втілюватись у правотворчу та правозастосовчу діяльність посадових осіб державної служби та кожного державного службовця – функціонера. Їхні рішення і діяльність, спрямована на їх виконання, мають бути пройняті ідеями соціальної справедливості, гуманізму, охоплювати такі соціальні регулятори, як норми моралі, традиції, звичаї, які сформувались у суспільстві. Верховенство права передбачає законність рішень та діяльності, засновану на визнанні та беззастережному прийнятті найвищої цінності людини, її захисті від свавілля владних

інституцій та посадових осіб. Власне ця вимога поширюється саме на діяльність органів публічної влади, зокрема на посадових осіб.

Принцип верховенства права у зв'язку з цим передбачає обмеження дискреційних повноважень, тобто, прийняття посадовими особами державної (публічної) служби рішень на власний розсуд повинно підпорядковуватись утвердженню та забезпеченню прав і свобод людини, які є невід'ємними і невідчужуваними. Тому межі дискреційних повноважень мають також встановлюватись законом.

Патріотизм і служіння українському народу означає любов до своєї Батьківщини, відданість своєму народові; відданість чому-небудь, любов до чогось [5, с. 711]. Для державного службовця цей принцип виявляється у відданості своєму професійному вибору, бездоганності у службових відносинах, відповідальному ставленні до дорученої справи, постійності та принциповості у стосунках із співпрацівниками і громадянами.

Діяльністю службовця повинно керувати усвідомлення того, що він не заробляє, а виконує громадянський обов'язок; не працює, а служить, турбується не тільки про себе, а діє для загального блага, служить «у чужих інтересах». Цей принцип відображений у тексті «Присяги державного службовця», де він зобов'язується вірно служити українському народу, поважати та охороняти права, свободи й законні інтереси людини і громадянина, честь держави.

Принцип законності означає, що професійна діяльність державних службовців здійснюється в межах закону й на основі закону, що знаходить своє вираження в такому.

1. Верховенство права, спрямоване на забезпечення точного й неухильного дотримання Конституції і законів усіма органами публічної адміністрації, усіма посадовими особами й державними службовцями, усіма громадянами й організаціями. Підзаконні нормативні акти мають діяти й застосовуватись лише в тому випадку, якщо вони регулюють відносини, не врегульовані Конституцією і законами. Така практика повинна зводитись до мінімуму. Стереотип відомчої нормотворчості і управлінської правозастосовчої практики є надзвичайно небезпечним і суперечить ідеалам демократичної правової держави. Жоден акт органу публічної адміністрації або посадової особи не може підміняти своїм регулюванням закон, а будь-які їх дії повинні мати свою підставу в законі, тобто ґрунтуватись на спеціально-дозвільному типі правового регулювання.
2. Рівність усіх перед законом і судом, що ґрунтується на конституційній нормі прямої дії – невідчужуваність прав і свобод людини. Обов'язок їх визнання, дотримання й захисту

– це сама сутність професійної службової діяльності. Конституція України гарантує ці права і свободи, встановлює відповідальність посадових і службових осіб за приховування фактів чи обставин, які загрожують життю, здоров'ю громадян, передбачає відшкодування шкоди, завданої неправомірними діями чи бездіяльністю державних органів та посадових осіб. 3. Обов'язковість для державних службовців рішень, прийнятих державними органами і керівниками вищого рівня та безпосередніми керівниками. Так, у ст. 5 нового закону зазначено, що державний службовець повинен виконувати в межах посадових обов'язків рішення державних органів та/або органів влади Автономної Республіки Крим, а також накази та доручення керівників, надані в межах їх повноважень. Звісно, що ці накази та доручення повинні бути законними. У разі виникнення сумніву щодо законності наданого доручення, як передбачено в п. 3 ст. 12 Закону України «Про державну службу», державний службовець має право вимагати письмового підтвердження цього доручення, після отримання якого зобов'язаний його виконати. Це слугуватиме гарантією для звільнення державного службовця від відповідальності, якщо доручення буде визнане незаконним у встановленому порядку, крім випадків виконання явно злочинного наказу.

Власне дотримання вказаних вимог принципу законності забезпечується різними видами контролю, у тому числі й судовим. Принцип рівного доступу до державної служби є засобом реалізації більш ширшого принципу – принципу демократизму. Закріплений у ст. 38 ст. 33 Конституції України та принцип означає також створення рівних умов для проходження державної служби для всіх громадян України, яким виповнилося 18 років, незалежно від раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання. Головною вимогою є громадянство, рівень професійної компетенції, напрям підготовки (спеціальності) та вільне володіння державною мовою, що є новим важливим положенням закону. Однак зазначимо, що право рівного доступу до державної служби не є абсолютним, його реалізація зумовлена низкою додаткових вимог, зокрема: віку, освіти, стажу роботи, досвіду роботи на певних посадах, спільної служби з близькими особами, якщо вони перебуватимуть у безпосередньому підпорядкуванні; позбавлення права займатися діяльністю, пов'язаною з виконанням функцій держави, чи обіймати відповідні посади. Це цілком відповідає світовій практиці й не порушує норми Міжнародного пакту про громадянські та політичні права.

Дотримання зазначеного принципу на практиці є надзвичайно важливим. Не лише декларування, але й реальне його гарантування буде запобігати обмеженню державним службовцем, особливо керівником, цього права для інших, щоб зміцнювати свій статус і владу, перемагати на конкурсах і демонструвати свій високий професіоналізм. Насправді необхідно глибоко розуміти, що в цьому принципі провідну роль відіграє не суб'єктивне право на державну службу, а право на чесне, добросовісне, висококваліфіковане, добровільне служіння Батьківщині, на забезпечення за допомогою службових повноважень прав, свобод і законних інтересів інших громадян [4].

Принципи професіоналізму й доброчесності впливають зі змісту самої Конституції України. Ті цілі й завдання, які нею визначені, не можуть бути реалізовані без високопрофесійного державного апарату. Фактично для державного службовця, який обіймає посаду в цьому апараті, діяльність із забезпечення виконання повноважень державних органів потрібно вважати професією, яка передбачає високу кваліфікацію, особливе вміння і майстерність, які службовець набуває й підтримує в результаті систематичної та безперервної освіти. Термін «професіоналізм» означає глибоке й усебічне знання і володіння практичними навиками у сфері суспільно корисної діяльності. Це здатність ефективно реалізувати спеціальні професійні знання, уміння й навички, зумовлена особистісними рисами та компетенціями. Професіонал повинен не тільки володіти певним комплексом знань у різних галузях, але й бути здатним генерувати оригінальні ідеї і пропонувати неординарні підходи та способи вирішення питань.

Поняття «компетентність державних службовців», що включає принцип професіоналізму, є похідним від поняття «компетенція» державного органу. Компетентність включає в себе повноваження, які здійснюють державні службовці й зумовлені займаною ними посадою. У свою чергу, повноваженнями є конкретні завдання й обов'язки, які характеризуються розпорядництвом і наявністю адміністративних функцій. Компетентність – поняття динамічне, тобто виявляється через практичну реалізацію професійних здібностей і ділових якостей конкретного службовця. Компетентність являє собою постійну внутрішню готовність службовця до здійснення службових повноважень.

Як слушно зазначає Є. В. Охотський, рішення державного службовця повинні прийматись на основі науки, а не життєвої доцільності й передчуттів. Управління має

ґрунтуватися на науковому аналізі, а не на інтуїції [4]. У попередніх дослідженнях нами визначено психологічну готовність державних службовців до професійної діяльності в умовах євроінтеграції України як поняття, що характеризує виникаючу інтегративну психологічну властивість у системі їх компетенцій, яка поліпшує виконання управлінцями завдань євроінтеграції шляхом підвищення соціально-психологічної активності [2].

Професіоналізм тісно пов'язаний з особистими рисами людини, її самовідданістю. Тому законодавець окремо виділив принцип доброчесності, сутність якого можна визначити як прояв чесності та моральності. Ці риси людської особистості є фундаментом, на якому повинен будуватися професіоналізм. Державний службовець, який використовує свої знання і вміння не для служіння іншим, зловживає ними для задоволення особистих інтересів, стає професійним негідником або злочинцем. Тому моральність, інтелігентність, чесність і порядність – це єдиний шлях до оздоровлення всього державного апарату. Представник державної влади повинен бути носієм найкращих моральних цінностей, оберегом найкращих традицій народу.

Принцип політичної неупередженості, уперше закріплений у новому законі про державну службу, є результатом тривалих дискусій серед науковців і практиків щодо ступеня деполітизації державної служби. Варто наголосити, що український законодавець обрав більш лояльне тлумачення цього принципу порівняно з принципом політичної нейтральності, який міститься в законодавстві багатьох держав.

Сутність принципу політичної неупередженості, відповідно до ст. 13 нового закону, полягає в тому, що державний службовець повинен неупереджено виконувати свої обов'язки незалежно від партійної належності та особистих політичних переконань, не бути організатором страйків та не брати в них участі. Також під час виконання службових обов'язків він не має права вчиняти дії, що демонструють його політичні погляди або свідчать про особливе ставлення до політичних партій.

Із зазначених положень закону випливає, що державним службовцям не забороняється бути членами політичних партій, лише щоб їх політичні переконання не впливали на виконання службових обов'язків. Однак, беручи до уваги рівень політичної культури державних службовців і політичних діячів, забезпечити належне виконання й контроль за дотриманням цього принципу на практиці буде майже неможливо.

Окрім того, заборона вчиняти дії, які під час виконання службових обов'язків демонструють політичні погляди державного службовця або свідчать про особливе ставлення до політичних партій, жодним чином не означатиме, що державний службовець не буде використовувати своє службове становище, майно та інші матеріальні ресурси державного органу, де він працює, для здійснення політичної діяльності; залучати підлеглих йому осіб до участі в цій діяльності; проводити політичну, у тому числі передвиборну агітацію. Практика сьогодення свідчить, що адміністративний ресурс уже починає активно діяти. Тому не виникає сумніву, що такий ліберальний підхід нашого законодавця до нормативного закріплення сутності зазначеного принципу відкриває шлях до використання адмінресурсу в інтересах окремих осіб. А це, у свою чергу, породжуватиме кругову поруку, байдужість, бюрократизм, політичну корупцію.

Звичайно, незаперечним є той факт, що державний службовець повинен мати політичну культуру, тобто певну сукупність його політологічних знань, індивідуальних політичних та ідеологічних орієнтацій, стереотипів політичної поведінки. І це досить серйозно впливає на його ставлення до існуючого в країні державного режиму, рівень його поваги й довіри до влади, рівень політичної компетентності, характер сприйняття, інтерпретації політичних вказівок. Навіть найсвідоміший чиновник, виконуючи управлінські завдання, не зможе не реагувати на їх політичний та ідеологічний зміст. Це явище об'єктивно зумовлене. Однак проблема полягає в тому, щоб звести до мінімуму прояв цього впливу на виконання державним службовцем своїх службових обов'язків. Службовець є функціонером, а не публічним суспільно-політичним діячем. Тому деполітизація державної служби через її департизацію на сучасному етапі розвитку держави та інституту державної служби була б доцільнішою.

Принцип прозорості діяльності державних службовців нерозривно пов'язаний із принципом відкритості публічної адміністрації. Лише відкритість дає можливість спостерігати і наскрізь бачити, як працюють державні службовці. А це, у свою чергу, є запорукою доброго адміністрування. Відкритість, по-перше, дає змогу будь-якій особі, яка відчула на собі результат такого адміністрування, довідатись про підстави, які мав державний службовець для прийняття певного рішення чи вчинення дії. По-друге, прозорість сприяє наглядовим інститутам у здійсненні внутрішнього контролю за виконанням державним службовцем своїх службових обов'язків.

Реалізувати на практиці цей принцип можна за допомогою сприяння обізнаності громадськості з тими діями та заходами, які будуть проводити органи (посадові особи) публічної адміністрації, а також залучення громадян до участі в них; забезпечення потрібною інформацією, яка б пояснювала необхідність і обґрунтованість таких дій чи рішень; забезпечення реальної участі зацікавлених громадян у процесі їх прийняття відповідно до чинного законодавства, а також урахування їх думок та пропозицій.

Принцип прозорості також стосується вступу на державну службу. Він має простежуватись на всіх етапах цього процесу і таким чином також сприяти реалізації принципу рівного доступу до державної служби. Варто зазначити, що прозорість забезпечуватиметься також рядом положень антикорупційного законодавства. Так, у разі вступу особи на державну службу будуть підлягати перевірці відомості щодо притягнення особи до кримінальної відповідальності, у тому числі за корупційні правопорушення, наявності судимості, її зняття, погашення, а також чи піддавалась особа адміністративному стягненню за корупційні правопорушення, або ще не сплив строк дії такого стягнення. Буде також перевірятись достовірність відомостей, зазначених у декларації про майно, доходи, витрати та зобов'язання фінансового характеру. Об'єктом перевірки буде також наявність в особи корпоративних прав, відомостей про стан здоров'я, освіту, наявність наукового ступеня та вченого звання, підвищення кваліфікації, відомостей про громадянство.

Принцип персональної відповідальності державного службовця відіграє надзвичайно важливу роль у його діяльності, оскільки, як свідчить практика, недоліки в діяльності публічної адміністрації зумовлені не стільки недосконалістю законів, скільки безвідповідальним і неякісним виконанням службовцями своїх службових обов'язків. Тому цей принцип має стимулювати добросовісне і професійне виконання службових обов'язків. Недбале ж ставлення до цих обов'язків має супроводжуватись застосуванням заходів юридичної відповідальності й насамперед дисциплінарної, передбаченої в розділі VIII нового Закону України «Про державну службу», а також адміністративної, встановленої Законом України «Про засади запобігання та протидію корупції» та Кодексом України про адміністративні правопорушення.

Посадові особи, повноваження яких реалізуються через прийняття рішень, зобов'язані враховувати вимоги, закріплені в п. 3 ст. 2 Кодексу адміністративного судочинства України, оскільки саме вони відповідають за допущені з їхньої вини

негативні наслідки їх діяльності. Рішення, прийняте з порушенням цих вимог, може бути визнане адміністративним судом протиправним, а спричинені ним матеріальні збитки фізичним чи юридичним особам повинні відшкодовуватись у встановленому законом порядку. Такий обов'язок державних службовців закріплений у ст. 60 нового Закону України «Про державну службу».

Висновки. Аналіз принципів державної служби, закріплених у новому Законі України «Про державну службу», дозволяє зробити висновок, що система цих важливих засадничих ідей становить фундамент не тільки державної служби, а й цілого інституту публічної служби, інституту, який повинен зорієнтовувати свої цілі на людину, враховувати ті потенційні можливості і ресурси, які є в суспільстві та в управлінському апараті. Вони повинні в обов'язковому порядку враховуватись при прийнятті нових, зміні чи відміні діючих нормативно-правових актів про державну службу та службу в органах місцевого самоврядування, при проходженні державної служби і вирішенні всіх професійних службових завдань. А якщо брати до уваги статус державного службовця, то в принципах містяться відповіді на питання «кому служити?», «як служити?», «навіщо служити?», «заради чого служити?». Тому законодавче закріплення цих принципів сприяє професіоналізмові державної служби, її стабільності а також створює сприятливий режим для діяльності державних службовців, забезпечує незалежність від зміни у розстановці політичних сил у парламенті та уряді держави.

Список використаних джерел

1. **Авер'янов В. Б.** Принцип верховенства права в новій адміністративно-правовій доктрині / В.Б. Авер'янов // Часопис Київ. ун-ту права. – 2006. – № 1. – С. 3.
2. **Акімов О. О.** Формування психологічної готовності державних службовців до професійної діяльності в умовах євроінтеграції України : автореф. дис. ... канд. наук з держ. упр. : 25.00.03 / Акімов Олександр Олександрович. – Д. : ДРІДУ НАДУ, 2013. – 20 с.
3. **Кузнецов А. О.** Принцип / А. О. Кузнецов // Енциклопед. слов. з держ. упр. / уклад. : Ю. П. Сурмін [та ін.] ; за ред. Ю. В. Ковбасюка [та ін.]. – К. : НАДУ, 2010. – С. 561.
4. **Охотский Е. В.** Государственный служащий: статус, профессия, призвание / Е. В. Охотский. – М. : Изд-во ЭкоНомика, 2011. – 704 с.

5. **Патріотизм** // Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. – К. ; Ірпінь : Перун, 2001. – С. 711.

6. **Про державну службу** : Закон України від 17 листоп. 2011 р. № 4050-VI. – Режим доступу : zakon3.rada.gov.ua/laws/show/4050-17.

7. **Старилов Ю. Н.** Служебное право / Ю. Н. Старилов. – М. : Изд-во БЕК, 1996. – 683 с.

List of references

1. **Averianov V. B.** Pryntsyp verkhovenstva prava v novii administratyvno-pravovii doktryni / V.B. Averianov // Chasopys Kyiv. un-tu prava. – 2006. – № 1. – S. 3.

2. **Akimov O. O.** Formuvannia psikhologichnoi hotovnosti derzhavnykh sluzhbovtziv do profesiinoi diialnosti v umovakh yevrointehratsii Ukrainy : avtoref. dys. ... kand. nauk z derzh. upr. : 25.00.03 / Akimov Oleksandr Oleksiiovych. – D. : DRIDU NADU, 2013. – 20 s.

3. **Kuznetsov A. O.** Pryntsyp / A. O. Kuznetsov // Entsykloped. slov. z derzh. upr. / uklad. : Yu. P. Surmin [ta in.] ; za red. Yu. V. Kovbasiuka [ta in.]. – K. : NADU, 2010. – S. 561.

4. **Ohotskiy E. V.** Gosudarstvenniy sluzhaschiy: status, professiya, prizvanie / E. V. Ohotskiy. – M. : Izd-vo EkoNomika, 2011. – 704 s.

5. **Patriotyzm** // Velykyi tлумachnyi slovnyk suchasnoi ukrainskoi movy / uklad. i holov. red. V. T. Busel. – К. ; Irpin : Perun, 2001. – S. 711.

6. **Pro derzhavnu sluzhbu** : Zakon Ukrainy vid 17 lystop. 2011 r. № 4050-VI. – Rezhym dostupu : zakon3.rada.gov.ua/laws/show/4050-17.

7. **Starilov Yu. N.** Sluzhebnoe pravo / Yu. N. Starilov. – M. : Izd-vo BEK, 1996. – 683 s.